

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

KILLER GAME

ทดลองอ่าน

ENTER

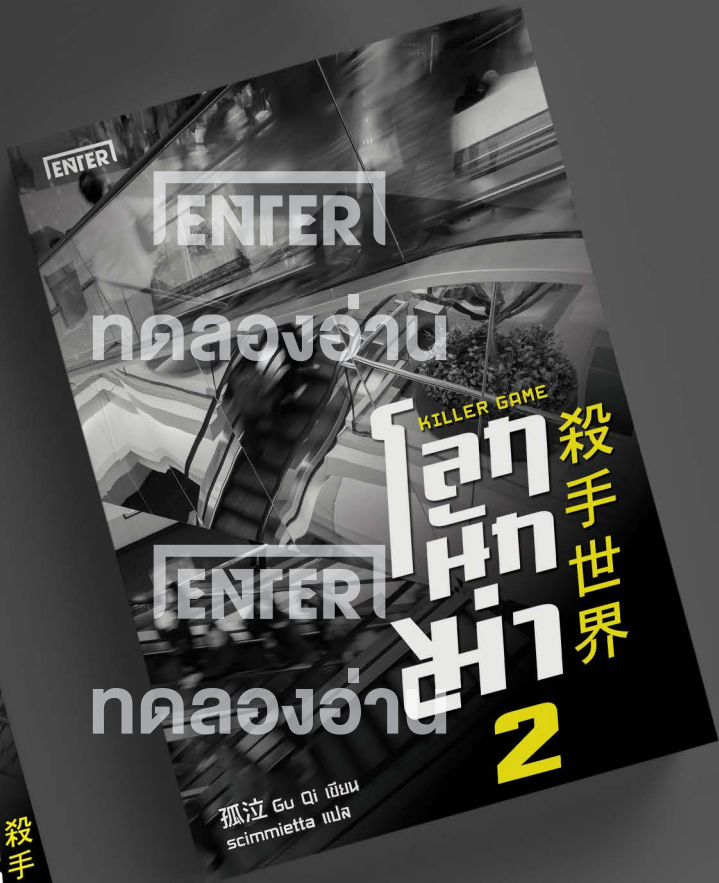
ทดลองอ่าน

โลก ฆาต ชนา

殺手
世界

2

孤泣 Gu Qi เขียน
scimmietta แปล

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

KILLER GAME

殺手世界

殺手世界

โลกนักฆ่า 02 : Killer Game

孤泣 Gu Qi เขียน scimmietta แปล

《殺手世界 02 Killer Game》孤泣 (Gu Qi) 著

Copyright © Feel Co., Ltd. (青馬文化事業出版有限公司)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2378-5

ภาพประกอบปก EarnestTse / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จางอนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 189 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

นิยายบู๊แอ็กชั่นสไตล์ฮ่องกงไม่ต้องพูดจาสวยหรูพิรุฬไร่ หยิบปืนได้เป็นยิง หยิบมีดได้เป็นแทง หยิบอิฐหยิบหินอะไรมาก็ทุบๆ มันให้ละ งานนี้ฆ่าได้ฆ่า ตายแล้วใจใครแคร์ นี่ละเสน่ห์ (?) ของซีรีส์ 'โลกนักฆ่า'

ส่งเล่มสองในชื่อภาคว่า 'Killer Game' มาอย่างไว สานต่อความโหด มันส์ ฮา พบกับนักฆ่าที่ดูไม่เหมือนนักฆ่าทั้งหลาย กับภารกิจที่ยกระดับขึ้นไปอีกสแต็ป เมื่อเหล่านักฆ่าต้องมารวมทีมเพื่อแข่ง 'เกม' แน่นอนว่าต้องไม่ใช่เล่นไฟหรือโขกหมากรุก ใครจะไปกล้าล้ำนีกว่าการฆ่าคน ก็เอามาทำเป็นเกมได้ด้วย

แม้ 'Killer Game' จะเปลี่ยนไปโฟกัสที่นักฆ่าคนใหม่ แต่นักฆ่าที่ยังไม่ตายจากเล่มแรกก็ตบเท้าเข้ามาเสนอหน้าในเล่มนี้ด้วยนะ จะมีใครมาบ้าง จะมาแบบดีหรือร้ายๆ ไม่ว่าจะยังไงก็เอาใจช่วยพวกเขาให้รอดจนถึงเล่มต่อไปที่ละกัน

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

孤泣 Gu Qi หรือกุฉี แปลตามตัวอักษรหมายถึงร้องไห้ลำพัง

ชอบจินตนาการและชอบขีดเขียน

สนุกกับการออกหักแต่ก็ไม่อยากสูญเสีย

กลัวความโดดเดี่ยวแต่ก็ชอบอยู่คนเดียว

เรื่องความรัก เข้าใจอยู่ว่าหากไม่รู้จักตัดใจก็จะทำให้ใจไม่เป็นสุข

กระวนกระวาย จึงกำลังพยายามศึกษาวิธีการอยู่

เรื่องการใช้ชีวิต เข้าใจดีว่าการทำสงครามเพื่อสร้างสันติภาพนั้น
ไม่ถูกต้อง แต่ก็เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้อยู่ดี จึงจะใช้ตัวอักษรและ
ถ้อยความแทรกซึมเข้าไปในโลกของพวกเขาและพวกเรา ใช้เวลาทั้งชีวิตนี้
สร้างโลกอีกใบหนึ่งขึ้นมา

ยินดีต้อนรับสู่โลกของกุฉี

FB Page : lwoavie1

Official Website : www.lwoavie.com

จากใจนักแปล

หากทุกท่านยังจำได้ จากใจนักแปลเล่ม 1 น่านนอนเขียนในวันเดดไลน์ของเล่ม 3

ไหนลองเดาดูซิ จากใจนักแปลเล่ม 2 เขียนในวันไหนเอ่ย ตึกตอกๆ

....

วันเดดไลน์เล่ม 4?

ผิดนะค้า!!!

เพิ่งส่งต้นฉบับแปลเล่ม 4 ไปเมื่อวันก่อนคะ ตอนนี้พื้นความร้อนรุ่มเดดไลน์สูมทรวงไปแล้ว ล้อลามาก ว่าจะฮาๆๆ

ปกติชีวิต scimฯ ในช่วงเส้นตายส่งงานเป็นแบบนี้คะ

1) ปั่นเกิดนะแม่ปั่น ชะชะ ปั่นเกิดนะแม่ปั่น อย่านัวแลเหลียว เดี่ยวเดียว
(บ.ก.) จะบาดคอเออยยย

2) พอคลิกส่งงานปั๊บ! นักแปลจะหิวโหยขึ้นมาทันทีประหนึ่งมีอะไรสิ่งสูต้องกินอาหารชดเชยกลางดึก

3) หลับหนึ่งวันหนึ่งคืนจนคนที่บ้านต้องมาเชี่ยๆ ดูว่าหลับหรือตาย

4) คีนซีฟ! เร็วร่าน่าหมั่นได้ ออกไปเที่ยวเล่น ดูหนังฟังเพลง

5) เมื่อไปรษณีย์เอางานเล่มต่อไปมาปาใส่หน้าบ้าน สภาพจิตใจกลับเป็นปกติ

ตอนนี้อยู่ข้อ 4) ค่ะ ก็จะดูเหมือนเมายานิดๆ ที่จริงคือแบบตฯ เต็ม (กางแขนทั้งสอง แหงนมองฟ้าแล้วหัวเราะ 'เครียดๆ!!!')

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทนำ

(1)

เรื่องราวนี้เป็นเรื่องที่ตั้งขึ้น

อะ! เดียวก่อน แต่ไหนแต่ไรมาเวลาเขียนนิยายผมก็ไม่เคยเขียน
ประโยคนี้นี้ เพราะว่า...ใครบอกละว่าเป็นเรื่องแต่ง

ในยุคที่จริงเท็จยากจะแยกแยะอย่างนี้ สิ่งที่คุณนึกมาตลอดว่า
เป็นของจริงไม่แน่ว่าจะปลอมทั้งเพก็ได้ แต่ว่าคุณโดนปิดหูปิดตา
มาตลอด หรือไม่ก็คุณนั่นแหละเฝ้าหลอกตัวเองมาตลอด

ทำนองเดียวกันเรื่องที่คุณนึกมาตลอดว่าปลอม 'ไม่แน่ว่า...
ที่จริงอาจเป็นเรื่องจริงก็ได้'

หึ แต่คราวนี้ผมเติมอีกประโยคดีกว่าครับว่า 'หากมีเหตุการณ์
ที่เหมือนกัน ก็ถือซะว่าเป็นความบังเอิญ'

...

..

.

บ่ายวันหนึ่งซึ่งแสงอาทิตย์ส่องสว่างทุกหนแห่ง

ในร้านกาแฟแฟรนไชส์แห่งหนึ่งบนถนนดินแดง

วันนี้นิตยสารเจ้าใหญ่แห่งหนึ่งขอสัมภาษณ์ผม นี่เป็น
การให้สัมภาษณ์ครั้งที่สามแล้วในช่วงหนึ่งเดือนที่ผ่านมา ความจริง
ผมก็ยินดีให้สัมภาษณ์นะครับ แต่ปัญหาอยู่ที่หลังจากผมตอบคำถามนักข่าว
อย่างจริงใจเสร็จ สุดท้ายสื่อจะตีพิมพ์คำพูดของผมสักกี่ประโยค
ผมจำได้ว่ามีครั้งหนึ่งสัมภาษณ์อยู่เกือบสองชั่วโมงได้ สุดท้าย
ในบทสัมภาษณ์ความยาวหนึ่งหน้ามีสิ่งที่ผมพูดไหล่ออกมาแค่...
สองประโยค

นี่ ตอนนิตยสารออกผมยังอุตสาหัสดีอกดีใจขึ้นมาเก็บฉบับหนึ่ง แต่พอเห็น 'สองประโยค' นั้นของผม นอกจากยิ้มเจื่อนๆ...ผมก็ได้แค่มิ้มเจื่อนๆ อยู่ดี

ช่วยไม่ได้ล่ะครับ นักเขียนเล็กๆ อย่างผมใครเขาจะมาตั้งใจฟัง 'หลักการยิ่งใหญ่' ของผมล่ะ

ทว่าก็ยังมึนนักข่าวดีๆ อยู่นะครับ

การสัมภาษณ์ดำเนินมาสู่ช่วงกลาง นักข่าวที่ชื่อเอ็ดมันด์คนนี้เป็นหนึ่งในคนที่มีอาชีพที่สุดที่ผมเคยเจอ

"ผมขบขันใจมากเลยครับว่านักเขียนแบบคุณ รายได้มากพอเลี้ยงชีพได้จริงๆ หรือเปล่า" เขาถาม

"ที่จริงค่าขายหนังสือกับอีบุ๊กรวมกันก็พอจะเลี้ยงชีพคนหนึ่งคนได้อยู่ครับ แต่แน่นอนว่ากินหมูเห็ดเป็ดไก่แพงๆ ทุกวันไม่ไหว ถ้าต้องเลี้ยงทั้งครอบครัวก็หืดขึ้นคอล่ะครับ" ผมตีความบุทิตินหนึ่งคำ

"เข้าใจครับ" เขาอ่านเอกสารที่เตรียมไว้ในมือ "ผมเคยเข้าเว็บไซต์ส่วนตัวของคุณ พบว่าคุณเขียนหลายแนวมากเลย เหมือนจะมีทั้งเรื่องรัก สืบสวนสอบสวน ระทึกขวัญ เรื่องเกี่ยวกับธาตุแท้ของมนุษย์ แล้วก็อีกหลายแนว คุณชอบเขียนแนวไหนมากที่สุดเหรอครับ"

"ไม่ได้ชอบแนวไหนเป็นพิเศษหรอกครับ ผมก็แค่ชอบเขียนเรื่องที่ทำให้คนอยากตามอ่านไปเรื่อยๆ พลัดเรื่องละเอียดประณีต สำคัญที่สุดก็คือต้องทำให้คนอ่านเดาตอนจบไม่ออก" ผมคิดนิดหน่อย "แต่ถ้าให้เลือกจริงๆ ผมก็ชอบเขียนนิยายรักกับธาตุแท้ของมนุษย์ที่สุดครับ"

"ตัวละครในนิยายของคุณชอบไปโผล่ในนิยายเรื่องอื่นด้วยนี่เป็นไอเดียที่วางไว้ตั้งแต่เริ่มเขียนเลยหรือเปล่าครับ"

"ใช่ครับ ตั้งแต่เขียนเรื่องแรกก็วางโครงแบบนี้ไว้แล้ว แถม

ตัวละครบางตัวก็เคยเรียนโรงเรียนเดียวกันตอนวัยรุ่นด้วยนะครับ"
ผมเอ่ยพร้อมกับยิ้มบางๆ

"เรียนโรงเรียนเดียวกัน?" เขาขมวดคิ้ว

"ใช่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นคนที่มีกรรมตาแคไหนทุกคนต่างก็มีเรื่องราว
ของตัวเองทั้งนั้น ก็เหมือนกับคุณ เพื่อนที่เคยเรียนหนังสือด้วยกันกับคุณ
หลังจากเรียนจบออกมาทำงานทำการ ทุกคนก็มีอาชีพ โอกาสและ
เรื่องราวแตกต่างกันไป คุณเป็นนักข่าว เพื่อนบางคนของคุณอาจจะ
เป็นหมอ เป็นตำรวจ และอีกหลายอย่าง ผมก็แค่เอาเรื่องของเพื่อนนักเรียน
แต่ละคนมาเขียนเท่านั้นเองครับ"

"ความคิดนี้น่าสนใจมากเลยนะครับ ก็เหมือนสร้างตัวละคร
ที่แตกต่างกันออกมา ให้คนอ่านเข้าสู่โลกอีกใบ" รอยยิ้มของเขาสดใสมาก

"ถ้าหากผมบอกคุณว่า..." ผมจ้องเขาด้วยสายตาดำจริงจัง "ตัวละคร
ในเรื่องที่ผมเขียนความจริงมีตัวตนอยู่จริงๆ คุณจะเชื่อมั๊ยครับ"

เขาออกไปครู่หนึ่งก่อนจะตอบว่า "ฮ่าๆ ผมก็ต้องไม่เชื่ออยู่แล้วล่ะครับ"

"หึๆ ถูกต้องครับ นิยายก็คือนิยาย ต้องไม่มีใครเชื่ออยู่แล้ว"
รอยยิ้มผุดขึ้นที่มุมปากผมอีกครั้ง

เราต่างคนต่างยิ้มอย่างประดักประเดิดหน่อยๆ เขาคงไม่คิดว่า
จู่ๆ ผมจะถามคำถามนี้กับเขาด้วยท่าทางจริงจัง

"ฉันแนวล่าสุดที่คุณเขียนอยู่ตอนนี้เกี่ยวกับอะไรเหรอครับ"

"นักฆ่าครับ"

"นักฆ่า?"

"ใช่ครับ คุณรู้มั๊ยว่าทั้งฮ่องกงมีนักฆ่าขึ้นทะเบียนอยู่สองร้อย
หกสิบเจ็ดคน ประชากรฮ่องกงอยู่ที่ราวๆ เจ็ดล้านคน แสดงว่า
ในสองหมื่นหกพันสองร้อยสิบเจ็ดคนจะมีอยู่หนึ่งคนที่เป็นนักฆ่า

ไม่แน่ว่าคนข้างตัวที่คุณสนิทที่สุด เชื่อใจที่สุดอาจเป็นนักฆ่าก็ได้"
ผมจริงจั่งขึ้นมาก็กรอบ

"ฮ่าๆ คุณนี่อินกับงานของตัวเองเอามากะครับเนี่ย" เขาทำท่า
ยกนิ้วโป้งให้ผม

'โป้ง!'

วินาทีเดียวกันนั้น...เสียงปี่ดังขึ้นหนึ่งครั้ง กระสุนทะลุ
ผ่านหน้าต่างกระจกที่ยาวจรดพื้น แล้วฝังเข้าที่ศีรษะด้านซ้ายของ
เอ็ดมันด์!

จากนั้นกระสุนก็ทะลุออกทางศีรษะด้านขวาของเขาไป...
พร้อมกับเลือดสดๆ

ผมมองไปที่ถนนด้านนอกทันที ชายคนหนึ่งหนีไปทางถนนนาธาน
อย่างรวดเร็ว

"อย่าหนีนะ!"

ผมตวาดลั่นก่อนจะไล่ตามไป

"อย่าหนี!" บนถนนดินดานอันแสนพลุกพล่าน ผู้คนบนถนน
มองผมที่ตะโกนเหมือนคนบ้า หัวใจผมเต้นรัว ชายคนนั้น...หายไป
อย่างไร้ร่องรอยท่ามกลางฝูงชน

ผมกลับมาที่ร้านกาแฟทันที คนในร้านพากันมุงรอบเอ็ดมันด์
ที่ล้มอยู่บนพื้น

"บ้าเอ๊ย! ยังมองอะไรอยู่ได้...แจ๊งด่ารวจสิ!"

'โสดเพราะมีคนที่ชอบอยู่แล้ว
กับโสดเพราะไม่มีคนที่ชอบ
เป็น...ความรู้สึกรคนละแบบกัน'

(2)

"เมื่อกี้...เมื่อกี้ข้างนอกมีคนยิงปืนหรือ" ชายคนหนึ่งถามอย่างแตกตื่น

"ยังต้องถามอีก 'ไม่เห็นเขาไล่ตามออกไปหรือไง' หญิงวัยกลางคนเอ่ย

"เกิด...เหตุฆาตกรรมหรือเนี่ย หรือกำลังถ่ายละคร?"

"เลือด...ฉันไม่เคยเห็นเลือดเยอะขนาดนี้มาก่อนเลย..."

คนที่อยู่ข้างหลังผมพากันมุงดู วิพากษ์วิจารณ์ไปต่างๆ นานา บางคนยังหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาถ่ายรูปอีกต่างหาก ผมย่อตัวลงนั่งยองๆ มองเอ็ดมันต์ที่มีเลือดสดๆ ไหลจากหัวไม่หยุด...เขาเพิ่งนั่งสัมภาษณ์ผมอยู่หยกๆ ไม่ใช่หรือ...เป็นแบบนี้ไปได้อย่างไร

ชีวิตมนุษย์เปราะบางขนาดนี้เชียว?

แค่นี้ชีวิตก็สิ้นสุดลงแล้ว?

เพียงไม่นานผมก็ได้ยินเสียงหวอของรถพยาบาล เจ้าหน้าที่กู้ชีพรุดเข้ามาในร้านกาแฟแฟรนไชส์แล้วกู้ชีพฉุกเฉินให้เอ็ดมันต์

ส่วนผมหยิบกล้องถ่ายรูปทรงเหมือนปากกาออกมาบันทึกภาพ จากนั้นก็ถูกเชิญตัวไปบันทึกคำให้การที่สถานีตำรวจพร้อมกับคนอื่นๆ ในที่เกิดเหตุ

เมื่อถึงสถานีตำรวจผมก็เล่าเหตุการณ์ทั้งหมดที่เห็นออกมาตามลำดับ ผมคิดว่าพยานคนอื่นที่ถูกเชิญตัวมายังสถานีก็คงเหมือนกับผมคือเห็นคนลั่นกระสุนสังหารเอ็ดมันต์จากนอกร้านกาแฟ แล้วต่อมาก็... ลอยนวลไป

"คุณเหลือยง ตอนนี้นักสืบได้แล้วครับ ถ้ามีความจำเป็นอะไรอีก

เราจะเชิญคุณมาที่สถานีเพื่อช่วยเหลือเรื่องการสืบคดีนี้ครับ"
ตำรวจนายหนึ่งเอ่ย "คุณออกทางทางออกพิเศษของเราก็ได้ จะได้
หลบนักข่าว"

"ครับ" ผมผื่นยิ้มตอบ ก่อนจะออกจากสถานีตำรวจมังกี้

หลังออกจากสถานีตำรวจผมก็มาที่ป้ายรถเมล์เล็ก นั่งรถเมล์
ออกจากย่านมังกี้

ผมใส่หูฟัง เปิดเครื่องเล่นเพลงในไอแพดแล้วเปิดเพลงของ
เฉินอิ๋ววิน...ชื่อเพลง 'ความมืดเลือกแสงสว่าง'*

'สกุลเขาไม่ใช่ความมืดมน ไม่กลัวความมืด แต่เลือกแสงสว่าง
ยังโรงละครมืดมิดให้ฉายแสง...ตายยังไม่กลัว จะกลัวอะไรกับ
ฉากขมขื่น ไม่สู้หวนสู่ละครอันยอดเยี่ยม ช้าเร็วความตายย่อมมาหา
อย่าได้ลงมือเองเป็นอันตราย'

ต่อมาผมก็เปิดบันทึกกลิ่นลิ้มในมือถือ อ่านเนื้อหาที่เขียนอยู่ในนั้น
อีกรอบ

'จางเหวินอัน อายุสามสิบแปด ช่มขึ้นลูกสาวอายุสิบหกของตน
หลายครั้ง ยังบังคับลูกสาวอีกคนที่อายุแปดปีให้ทำออร์ลเซ็กซีให้
ถ้าเด็กหญิงทั้งสองไม่ยอมทำตามคำสั่งก็จะถูกตบตีและถูกทารุณกรรม
สุดท้ายลูกสาวอายุสิบหกทนความทุกข์ทรมานไม่ไหว...กระโดดลงจาก
ตึกชั้นสิบสอง เสียชีวิต'

เฮ้อ...ชีวิตสำคัญกว่าสิ่งอื่นใดทั้งหมด...จะทำร้ายตัวเองไปทำไมกัน

* เพลง 'ความมืดเลือกแสงสว่าง' หรือ 'เฮยเจ้อหมิง' ในภาษาจีนฟังเสียงกับชื่อ 'อาภิระ คุโรซาวา'
ผู้กำกับชาวญี่ปุ่นที่เข้าสู่วงการภาพยนตร์หลังจากที่ฆ่าตัวตาย เนื้อเพลงให้กำลังใจผู้ป่วยโรคซึมเศร้า
ที่คิดฆ่าตัวตาย

ถ้าผมได้งานนี้เร็วสักหน่อย บางทีเธออาจไม่ต้องสละชีวิตอันมีค่า
ของเธอก็ได้

ขอโทษนะ ขอให้ไปดีละ

ผมมองท้องฟ้านอกหน้าต่าง ทอดถอนใจให้กับเมืองใหญ่อันเหลวไหล
ไร้สาระแห่งนี้ คนที่สามารถใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ได้เป็นบ้ำก้นไปหมดแล้วใช่ไหม
ผมมองรูปที่ถ่ายไว้เมื่อครู่อีกครั้ง จากนั้นก็...ส่ง
คนเรารู้กันแต่ภายนอกไม่ได้

ในสังคมมีคนตำทราวมจอมเสแสร้งมากเหลือเกินที่ใช้รูปลักษณ์
ภายนอกและคำพูดคำจาอำพรางธาตุแท้อันน่ากลัวของพวกเขาไว้
ไม่เหมือนในหนังที่คนเลวมี 'มาดคนเลว' และรูปลักษณ์ภายนอก
ที่อำมหิตโหดชั่ว ในความเป็นจริงมีเดรัจฉานในคราบมนุษย์มากมาย
น่ากลัวยิ่งกว่าตัวร้ายในหนัง...เป็นเดนมนุษย์ยิ่งกว่า!

คนพวกนี้ต่อให้ตายก็ไม่สาสมกับความผิด!

ผมแยกชิ้นส่วนวีโมตคอนโทรลขนาดเล็กจิ๋วเสร็จก็โยนออกนอกรถ...
ทุกอย่างเป็นอันเรียบร้อย

เวลานี้เองโทรศัพท์มือถือของผมก็ดังขึ้น

"สถานการณ์เป็นไงบ้าง" เสียงชายคนหนึ่งดังขึ้น "เป้าหมาย
ตายหรือยัง"

"ภารกิจลุล่วง กำลังเดินทางกลับ"

"ยอดมาก กลับมาแล้วค่อยคุยกัน"

"บาย"

รถเมล์เล็กมุ่งไปข้างหน้าด้วยความเร็วสูง ผมนึกทบทวนเหตุการณ์
เมื่อครู่ บางทีผมอาจจะทำให้สมจริงได้ยิ่งกว่านี้อีก

คุณยังไม่เข้าใจอีกหรือครับว่าผมกำลังพูดเรื่องอะไรอยู่

หี คุณลืมแล้วหรือ

ลืมสิ่งที่ผมเคยเขียนไปแล้วหรือ

'นักร้องจะดูเหมือนนักร้องไม่ได้'

...

..

.

'กฎตีกานักร้อง'

ข้อ 1. นักร้องจะดูเหมือนนักร้องไม่ได้

ข้อ 2. บรรลุภารกิจภายในสามวันจะได้คะแนนสูง

ข้อ 3. หลังฆ่าคน โปรดใช้กล้องชนิดพิเศษถ่ายและส่งรูป
หลังส่งเสร็จรูปจะหายไปทันที

ข้อ 4. มาตรฐานการให้คะแนนเพื่อจัดอันดับ นอกจาก
ประเมินจากจำนวนคนที่ฆ่า ยังรวมถึงองค์ประกอบศิลป์
แผนหน้า และอื่นๆ ด้วย

ข้อ 5. ผู้จัดการเขียนแผนขึ้นนำเสนอก่อน จะได้คะแนนประเมิน
ส่วนแรก

ข้อ 6. นักร้องอันดับสูงสามารถส่งต่อภารกิจให้นักร้องอันดับต่ำกว่า
ได้

ข้อ 7. นักร้องอันดับต่ำจะไม่ได้รับแจ้งว่าใครโอนภารกิจให้

ข้อ 8. ห้ามสร้างความแตกตื่นหวาดกลัวแก่สาธารณชน

ข้อ 9. หากฐานะของนักฆ่าถูกเปิดเผยหรือถูกตำรวจจับกุม จะถูกจบชีวิต

ข้อ 10. ตารางอันดับนักฆ่าจะสรุปคะแนนปีละสองครั้ง มีเงินรางวัลพิเศษตามแต่อันดับ

ข้อ 11. ภารกิจฆ่าคนแบ่งเป็นระดับต่างๆ ภารกิจระดับ S และ A มีเพียงนักฆ่าห้าสิบอันดับแรกเท่านั้นที่มีสิทธิ์รับภารกิจ

ข้อ 12. ทุกสิ้นปี นักฆ่าห้าสิบอันดับแรกจะได้รับบัตรเข้างานเลี้ยง ดินเนอร์สุดหรู

ข้อ 13. นักฆ่าที่ชนะในเกมนักฆ่าจะได้เลื่อนอันดับขึ้น แบบก้าวกระโดด

ข้อ 14. หากผู้จัดการของนักฆ่าเสียชีวิตด้วยเหตุไม่คาดฝัน นักฆ่าในสังกัดของเขา/เธอสามารถขอเปลี่ยนผู้จัดการกับองค์กรได้

'ไม่พูดออกมาก็ไม่เข้าใจ
นี่คือความห่างเหินชนิดหนึ่ง'

บทที่ 1

นักฆ่าพาร์ตไทม์

Part Time Killer

(1)

ณ อาคารอุตสาหกรรมแห่งหนึ่งบนถนนหอยป็น ย่านกุ่มถึง
ผมขึ้นลิฟต์ชั้นของมาที่ชั้นแปด
ป้ายหน้าประตูเขียนว่า 'บริษัทตัวแทนจำหน่ายหนังสือขุนหมิง จำกัด'
"หุหูลี (จิ้งจอก) ฉันทกลับมาแล้ว!" ผมตะโกน
ชายสี่ตารูปร่างผอมบางตัวเตี้ยเล็กคนหนึ่งก้าวออกมา
"บ้าเอ๊ย! ดึกปานนี้ทำไมถึงเพิ่งกลับ ไปตายที่ไหนมาวะ" เขาถาม
"ก็ไปกินลมชมวิวจึงเพลงไง ตามความเคยชินของฉันนะแหละ"
ผมนั่งลงบนโซฟา

"ภาพที่นายอัฟโหลด องค์กรตอบมาว่าได้รับแล้ว จะอัฟเดต
ตารางจัดอันดับเร็วๆ นี้" เขาเดินแว่นตา

"ดี"

ชายผู้มีรูปร่างหน้าตาเหมือนจิ้งจอกคนนี่คือผู้จัดการของผม
ส่วนโกดังเก็บของที่ใหญ่กว่าห้องสมุดแห่งนี้เขาเป็นผู้บริหารจัดการเอง
คนเดียว

'ตัวแทนจำหน่ายหนังสือ' ก็ความหมายตามตัวอักษรละครับ คือ
โรงพิมพ์นำหนังสือที่พิมพ์เสร็จแล้วมามอบให้ตัวแทนจำหน่าย
เอาไปกระจายต่อตามร้านหนังสือรายย่อยนับร้อยในฮ่องกง พวกเขา
ยังส่งเสริมการขายหลายช่องทางรวมถึงมีบริการด้านอื่นๆ ด้วย ส่วนหุหูลี
คือผู้รับผิดชอบแผนกโกดังสินค้า

ในโกดังขนาดมหึมาแห่งนี้ดีไม่ดีจะมีหนังสือเยอะกว่า
ห้องสมุดสาธารณะเสียอีก ผลงานใหม่ หนังสือขายดี ไปจนถึง
หนังสือขายไม่ออกล้วนแต่ถูกเก็บอยู่ที่นี้ทั้งสิ้น บางส่วนยังเป็นหนังสือ

ที่หาไม่ได้อีกแล้ว

อาชีพหลักของหนูก็คือเป็นเจ้าของหน้าทีบริหารโกดัง ส่วนเบื้องหลังก็คือเป็นผู้จัดการของผม

และที่นี่ก็คือ 'สำนักงานใหญ่' ของเรา

จริงสิครับ! เหมือนผมจะยังไม่ได้บอก...

นอกจากผมจะเป็นนักเขียนฮ่องกงแล้วก็ยังเป็น...นักฆ่าอีกด้วย
แน่นอนว่าสำหรับผมงานเขียนต่างหากที่เป็นอาชีพหลัก ส่วนงานนักฆ่า นั้นผมแค่เอาไว้เป็น...อาชีพเสริม

ดังนั้นพูดให้ถูกก็คือผมเป็นแค่นักฆ่าพาร์ทไทม์

หึ คุณไม่เชื่อหรือครับ

รู้สึกว่าจะไม่มีทางเป็นไปได้?

ไม่กล้าเชื่อเอาเสียเลย?

หึ ผมเคยบอกแล้วไม่ใช่หรือ ขนาดบนหน้าปกหนังสือของผมก็ยังเขียนไว้เลยว่า 'นักฆ่าจะดูเหมือนนักฆ่าไม่ได้'

ก็แบบเดียวกับก่อนหน้านี้ตอนที่ผมยังทำงานในบริษัทโทรคมนาคม ไม่มีเพื่อนร่วมงานและเจ้านายคนไหนรู้เลยว่าผมเป็นนักเขียนนิยาย

ใช่ครับ ในฐานะบางอย่างไม่เปิดเผยจะดีกว่า

เหมือนกับ...ผมในตอนนี่

"คุณนายจางผู้ว่าจ้างส่งข้อความถึงพวกเราแน่ะ" หนูหลีมองจอคอมพิวเตอร์ "เธอขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือของเรา"

"อย่าลืมเอาเงินส่วนของฉันโอนกลับไปให้คุณนายจางล่ะ" ผมคว้านิยายสืบสวนสอบสวนเล่มหนึ่งของอิงาซิโนะ เคโจะขึ้นมาพลิกอ่าน "เธอเป็นผู้หญิงตัวคนเดียว แถมยังต้องดูแลลูกสาวอายุแปดขวบ ลำบากน่าดู"

"รู้แล้วละนะ นายก็ทำแบบนี้ทุกที นักเขียนเฮงชวยอย่างนาย
ถึงได้ไล่ห่างอย่างนี้ไง" เขาเอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์

"แหะๆ" ผมตอบพลางหัวเราะแห้งๆ "พอกินพออยู่ก็พอแล้วนี่"
หาก 'ไล่ห่าง' แล้วสามารถช่วยเหลือคนอื่นได้ ชีวิตถึงจะมีคุณค่า
กว่าคนที่มั่งเงินมากมายแต่กลับไม่ยอมบริจาคเลยสักครั้งไม่ใช่หรือ

ทว่าในสังคมที่ผิดถูกกลับข้างเช่นนี้ คนพรวนคืออย่างผมก็จะ
โดนเรียกเป็น... 'ไอ้โง่'

ผมไม่เหมือนนักฆ่าคนอื่นๆ ผมจะทำความเข้าใจเบื้องหลัง
และเรื่องราวของผู้ว่าจ้างก่อนแล้วค่อยเลือกว่าจะรับ 'งาน' หรือเปล่า
ก็แบบเดียวกับที่นักฆ่าบางคนจะฆ่าเฉพาะคนที่เขามองว่าเป็น 'คนชั่ว'
เท่านั้น

"จริงสิ นายอย่าลืมกลับไปเก็บปืนควบคุมระยะไกลที่นายซ่อนไว้
ตรงข้ามร้านกาแฟละ" หูหลี่เอ่ย

"นายนี่กว่าฉันเพิ่งเป็นนักฆ่าวันแรกหรือไง ไม่ลืมอยู่แล้วละนะ
รอกกลางดึกที่ท้องถนนเหลือคนบางตาแล้วฉันค่อยไปเก็บกลับมา"

ถูกต้องครับ เอ็ดมันด์หรือจางเหวินฮั่นถูกผมใช้ปืนควบคุมระยะไกล...
ฆ่าทิ้ง!

แผนการฆ่าคนของเราดำเนินการกันอีกทำไหนนะหรือ?

นั่นต้องเริ่มเล่าตั้งแต่ตอนที่ผมมีหนังสือออกใหม่เมื่อไม่นานนี้

ผมเสนอกับสำนักพิมพ์ว่าอยากให้มีการสัมภาษณ์นักเขียน
แน่นอนว่าเป้าหมายคือนิตยสารที่จางเหวินฮั่นทำงานอยู่ ตอนนั้น
หูหลี่แฮกเข้าไปในคอมพิวเตอร์ของสำนักพิมพ์ที่ผลิตนิตยสาร แอบดู
ตารางการทำงานของพวกเขาเรียบร้อยแล้ว ผมหาวันที่จางเหวินฮั่น
ไม่ได้ออกไปข้างนอกและนักข่าวคนอื่นก็ติดงานอยู่เป็นวันให้สัมภาษณ์

ใช่แล้วครับ ผู้ให้สัมภาษณ์ยอมมีสิทธิ์เลือกวัน
โดยเลือกวันที่หนักมา...ลงมือฆ่าคน

*'ไม่มีอดีตที่ผ่านไปแล้ว ก็ไม่มีการนึกเสียดาย
เพราะผ่านเลยไปแล้ว ถึงได้นึกเสียดาย'*

(2)

สถานที่สัมภาษณ์ผมก็เป็นคนตั้งใจคัดเลือกเอง

ฝั่งตรงข้ามศูนย์การค้ากาล่าเพลสที่มังกี้ก็คือทางเข้าอาคารลาดเหล่บนผนังข้างบันไดทางเข้ามีตู้รับจดหมายเรียงอยู่เป็นแถว ผมนำปืนที่ควบคุมระยะไกลผ่านสัญญาณไวไฟไปติดตั้งไว้ในตุนอกสุด วันต่อมาขอแค่ผมนั่งในตำแหน่งที่เฉพาะเจาะจงในร้านกาแฟ ปรับองศาผ่านรีโมตเรียบร้อย เป้าหมายจะต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย

คุณอาจจะถามว่าอ้าว ไม่ใช่ว่ามีผู้ชายคนหนึ่งยิงปืนจากด้านนอกเข้ามาในร้านกาแฟหรือหรือ

หึ ผิดแล้ว นี่คือการแสดงฉากหนึ่งซึ่ง 'เขียนเอง กำกับเอง เล่นเอง'

เป็นการเล่นกับอุปาทานและช่องโหว่ด้านความทรงจำระยะสั้นของสมองมนุษย์

ก่อนหน้านี้ผมเคยอ่านการทดลองที่ทำขึ้นเพื่อศึกษาสมองของมนุษย์ จัดให้โจรสวมเสื้อนอกสีแดงก่อคดีบนท้องถนน ขโมยกระเป๋าเงินคนอื่น จากนั้นรีบหนีออกจากที่เกิดเหตุ นักวิทยาศาสตร์ทำการวิจัยเรื่องสมองของคนเดินถนนที่เห็นเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนจบมาหกคน หวังว่าพวกเขาจะช่วยให้ข้อมูลเกี่ยวกับคนร้ายได้

เริ่มแรกนักวิทยาศาสตร์ถามหนึ่งในพยานว่าโจรสวมเสื้อสีอะไร พยานรายนั้นตอบอย่างมั่นใจว่ามันคือสีเทา ต่อมาพยานอีกคนก็ผสมโรงกับเขาอย่างมั่นคงโดยบอกว่าเป็นสีเทา พยานสี่คนที่เหลือทั้งที่เห็นชัดๆ ว่าเป็นสีแดงก็เริ่มสงสัยว่าตนมองพลาดไปหรือเปล่า ผลที่ได้ในตอนท้ายคือ...

ห้าคนพากันบอกว่าเป็นสีเทา มีเพียงคนเดียวบอกว่าสีแดง ที่จริงพยานที่ชักนำให้คนอื่น 'ไปผิดทาง' ในตอนแรกเป็นเจ้าหน้าที่ซึ่งนักวิทยาศาสตร์เตรียมไว้ สุดท้ายเมื่อทุกคนคลิบเหตุการณ์ที่โจรสวมกระเป๋าเงินใหม่อีกครั้ง เห็นว่าโจรสวมเสื้อสีแดงแล้วก็พากันออกไปไม่กล้าเชื่อสายตาของตนเองอีก

ทำไมถึงเป็นเช่นนั้นล่ะหรือ

เพราะความจำระยะสั้นของมนุษย์มีช่องโหว่ ซ้ำยังได้รับอิทธิพลจากคนอื่น เป็นเหตุให้สมองประมวลข้อมูลที่ผิดพลาดออกมา นี่เรียกว่า 'ความทรงจำลวง'*

ผมอาศัยหลักจิตวิทยาเรื่องความทรงจำลวง บังคับให้ผู้ 'ไม่มีตัวตน' กลายเป็นคนร้ายฆ่าคน ผมตะโกนลั่นว่า 'อย่าหนีนะ' แคมยังวิ่งออกไปบนถนนด้านดาดก็เพื่อให้พยานหลงนึกว่ามีคนยิงสังหารจางเหวินอัน จากด้านนอก ทำให้พวกเขาเกิดภาวะ 'แหล่งที่มาของความทรงจำผิดพลาด'** สุดท้ายพวกเขาก็กลายเป็น 'พยาน' และ 'ผู้สมรู้ร่วมคิด' ของผมไปโดยไม่รู้ตัว

นอกจากนี้บนท้องถนนอันแสนคลาคล่ำของมังก๊ก การที่คนผู้ไม่มีตัวตนจะหนีหายไปก็ไม่น่าแปลกใจมั้จครับ

แล้วพวกเขาก็ตกลงสู่ 'หลุมพรางความทรงจำ' ของผมแบบนี่เอง

* ความทรงจำลวง (Illusion of Memory)

** แหล่งที่มาของความทรงจำผิดพลาด (Failure of Source Memory)

ผมบอกแล้วว่า การจะฆ่าคนนะ ไม่ได้เป็นเหมือนเด็กเล่นกัน
 อย่างในหนังน่าเบื่อ บางเรื่อง แต่จำต้องมีแผนการที่ละเอียดรอบคอบ
 และ...

ทักษะการแสดง

เคยมีนักอ่านถามผมว่า เรียนจิตวิทยามาใช่ไหม และผมก็
 ไม่เคยปิดบังประวัติการศึกษาของตัวเอง ผมเป็นคนธรรมดาที่เรียนถึงแค่
 ชั้นมัธยมปลายปีสองเท่านั้น ความรู้ทั้งหมดที่ได้รับมาล้วนแต่มาจาก
 หนังสือที่ไม่ใช่ตำราเรียน นอกจากนี้ประสบการณ์จริงสืบทอดมาปี
 ในธุรกิจค้าปลีกก็ทำให้ผมเข้าใจ 'จิตใจมนุษย์' ดียิ่งขึ้น

แน่นอนครับ ผมยังคงรู้สึกว่าการเรียนเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งยวด
 อยู่ดี

"ตารางจัดอันดับอัปเดตแล้ว ฮ่าๆ นายได้เลื่อนขึ้นอีกสิบอันดับ"
 หูหลิวเอ่ยขณะชี้ที่หน้าจอ

ผมเดินไปดูที่ข้างคอมพิวเตอร์ของเขา

'นักฆ่า... เปยคู... อันดับล่าสุด... สามสิบสอง'

ถูกต้องครับ 'เปยคู (โหยให้)' คือฉายานักฆ่าของผมเอง

"ไม่แน่นะ นายอาจขึ้นถึงยี่สิบอันดับแรกเร็วๆ นี้ก็ได้" เขาตบไหล่ผม
 "งั้นฉันก็จะได้เข้าร่วมงานเลี้ยงฉลองกลับแล้วสินะ" ผมเอ่ยอย่างจริงจัง
 จังหวะนี้เองโทรศัพท์ของบริษัทตัวแทนจำหน่ายก็ดังขึ้น

"สวัสดีครับ ตัวแทนจำหน่ายซุนหมิงครับ" หูหลิวรับสาย "นายเอง
 เหมอ... ฮ่าๆ... ตอนนี้อยู่ที่ข้างๆ ฉันนี่แหละ... ไช้... ฉันบอกเขาแล้วว่า
 อย่าทำแบบนี้... ฮ่าๆ... เขาชื่อบี๋อ๋นะ... รอแป็บนะ"

เขายื่นโทรศัพท์ให้ผม

"ใคร"

"ฟังแล้วก็รู้เองแหละ"

"ฮัลโหล" ผมรับโทรศัพท์มา

"แม่่ง! นักเขียนเฮงชวย!" เสียงผู้ชายพูดจาโผงผาง "นายถึงกับเอาเรื่องของพวกเขาไปเขียนเป็นนิยายจริงๆ เหรอวะ!"

หึ พูดจาโผงผางแบบนี้ ผมจะไม่รู้ได้อย่างไรว่าเขาเป็นใคร

เขาก็คือ...เพิงอวีตัวดวงเหริน

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

ชื่อ-สกุล : ไม่นั่นชัด

ฉายา : เปยคุ (โหยให้)

อันดับปัจจุบัน : 32

อาชีพเดิม : นักเขียนนิยาย

ส่วนสูง : 180 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ไม่มีทักษะพิเศษ ชอบใช้สมองฆ่าคน จะทำความเข้าใจเบื้องหลังและเรื่องราวของผู้ว่าจ้างก่อน จึงจะตัดสินใจว่าจะรับ 'งาน' หรือไม่ ไม่ฆ่าผู้หญิงคือหลักการของเขา

*'ความเจ็บปวดที่รู้แต่แรกว่าต่อไปจะไม่มีโอกาสอีกแล้ว
เทียบไม่ได้กับความเจ็บปวดที่รู้ภายหลังว่าโดนตัดสิทธิ์ไปแต่แรกแล้ว'*

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623785.html>